

Тетяна Луньова

ФІЛОСОФІЯ СУНИЧНОЇ ГАЛЯВИНИ

(Не-анотація до фільму Інгмара Бергмана “Сунична галявина”)

В основі філософської системи “Суничної галявини” лежать три прості постулати – як три лопаті суничного листка: 1) сонце сходить на сході і сідає на заході, поки воно іде небом – роздає світло і тепло; 2) ширококрилий хижий кречет, полохливий, але безтурботний ховрашок і малесенький, собі на умі слимачок – рівновеликі; 3) у житті немає ніякої істини, крім самого життя. Усі постулати об’єднані одним ключовим принципом – черешком – ідеєю зв’язку. Зв’язок мусить бути зі своїм корінням.

Перш ніж продовжувати, варто уточнити, що ви розумієте, про що йдеться: сказане

вище не метафоричний виклад ще не відомої вам концепції котрогось з амбітних професорів, не еквілібристика думок і слів, не жонглювання символами, і тим паче не постмодерністський жарт. Це філософія у своєму первинному сенсі – як *любов до мудрості*, бо немає в нашому житті глибиннішої та істиннішої мудрості, ніж мудрість природи.

На відміну від багатьох філософських концепцій, побудованих як архіскладна й, нерідко, достатньо плутана система, філософія суничної галявини структурована просто й чітко. Шляхом нескладних дій з трьох основних постулатів цього вчення ви можете

отримати все, що захочете: можете мимохідь кинути оком на цілісний маленький космос суниць, вирвавшись на хвильку з розхристаного гамору вашого міста; можете заглибитися всією душею в цей космос; можете зірвати одну-єдину білу зірочку-квіточку і, несподівано для всіх, подарувати її тому, кого любили давно-давно – тоді, коли були молодими

і щирими; можете назбирати листочків для родинного зимового чаю, якщо шукаєте альтернативи розкрученим оманливим брендам; можете поділитися з випадковими попутниками запашними солоденькими червоними ягідками, котрих наспіло поки що лише півжменьки; можете запам'ятати осяйний образ суничної галявини і носити його, як талісман, проти всякої скрути. (Можливість витоптати галявину тут виключається, адже тоді ви не тільки знищите суницю, а й зруйнуєте можливість збагнути істину.)

Ви супитися заклопотано, мовляв, це малодоступна філософія, бо де її, ту суничну галявину, шукати – і так на все бракує часу... Ні-ні, не відмахуйтеся. Ви ж ходили сьогодні на базар по черешні чи апельсини. Хіба ви не помітили: там бабуся продавала пучечки суничного листя? Вона стояла серед тих зараз уже малочислених продавців, котрі не перепродують закуплені на оптовому ринку турецькі чи китайські помідори, часник або картоплю, а торгують власноруч вирощеним чи зібраним на своїй землі. Розкладені на газетці суничні букетики – зелене листя й кілька білосніжних квіточок – були безкінечно гарними, такими ж красивими, як букети троянд чи орхідей, або альстромерій, якщо для вас

еталон квіткової краси – альстромерії. Не бубоніть про нестачу грошей – старенька продавала суничні пучечки по гривні, віддавала за один жовто-голубий папірець, знецінений до сороміцького стану.

Зелені листочки – поклик суничної галявини, мов книга з великої бібліотеки: вам кортить перечитати все зібрання, тож не варто відмовлятися від першого тому. Якщо ж вам просто хочеться провести весь вечір перед телевизором, не скаржтеся на нібито віддаленість суничної галявини. Для вас її філософія залишиться непізнаною, як і книга непрочитаною.

...відомо, що Платон навчав своїх учнів в оливковому гаю. При цьому гай розглядають як такий собі антураж, фон, на якому не обтяжені побутовими проблемами спудеї могли вільно витратити свій час на досягнення мисленнєвих побудов. Я переконана, що насправді все було навпаки: справжня *філософія* крилася в самому гаю, і уроки були лише видимістю для сторонніх спостерігачів – для тих, кому були необхідні раціональні мотиви для обґрунтування доцільності існування Академії...

Тож досить читати про *філософію суничної галявини* – мерщій до неї самої! Смак суничної істини вам неодмінно сподобається.